

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1To/2/2014
Identifikačné číslo spisu:	9513100075
Dátum vydania rozhodnutia:	08.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9513100075.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Pavla Polku na verejnom zasadnutí konanom dňa 8. októbra 2014 prejednal odvolanie podané obžalovaným U. X. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok, sp. zn. PK-2T 17/2013, zo 4. novembra 2013 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovaný U. X. - nar. XX. R. XXXX v Bratislave, živnostník, trvalé bydlisko G. Z. - E., ulica E.R. XXX/XX

sa o d s u d z u j e

podľa § 333 ods. 2 Tr. zák., § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák. k peňažnému trestu vo výmere 400 €.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovuje súd náhradný trest odňatia slobody 1 mesiac.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, sp. zn. PK-2T 17/2013, zo 4. novembra 2013 bol obžalovaný U. X. uznaný za vinného, že

dňa 8. novembra 2010 v čase o 16:26:50 h v priestoroch kancelárie vedúceho Okresného dopravného inšpektorátu nachádzajúcej sa na prízemí budovy Okresného riaditeľstva Policajného zboru na ulici Hollého číslo 8 v Senci, odovzdal vedúcemu Okresného dopravného inšpektorátu mjr. JUDr. Y. F. finančnú hotovosť v sume najmenej 120 € za to, že menovaný na základe ním predložených listín prednostne a v rozpore s ust. § 114 a nasl. zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a

doplnení niektorých zákonov i v neprítomnosti vlastníkov a držiteľov vozidiel a bez nimi daného splnomocnenia na vykonanie evidenčných úkonov, vykonal prihlásenie nákladného automobilu zn. IVECO ev. č. R. XXX M. vlastníka a držiteľa E. F., bytom G. Z., do evidencie vozidiel a súčasne vykonal zmenu v evidencii, ktorá súvisela so zmenou vlastníckeho práva k vozidlu zn. Opel Astra ev. č. R. XXX M. doterajšieho vlastníka podnikateľa Z. E. - M. S., P., pričom mjr. JUDr. Y. F. z odovzdanej sumy časť peňazí použil na úhradu správneho poplatku za prihlásenie vozidla zn. IVECO do evidencie a sumu najmenej 54 € si ponechal pre svoju potrebu,

čím spáchal prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák.

Za to bol odsúdený podľa § 56 ods. 2 Tr. zák. s poukazom § 56 ods. 1, § 333 ods. 2, § 10 ods. 1 písm. b/, s prihliadnutím § 57 ods. 1, § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j/ Trestného zákona účinného do 31. augusta 2011 na peňažný trest vo výmere 1 500 €. Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2011 pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd ustanovil náhradný trest odňatia slobody na 5 mesiacov.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo 4. novembra 2013 (č. l. 222-223 spisu), na ktorom bol vyhlásený rozsudok v neprítomnosti obžalovaného U. X., vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, jeho odôvodnení a po poučení o opravnom prostriedku prokurátor a obhajca obžalovaného zhodne prehlásili, že sa nevyjadrujú.

Dňa 5. februára 2014 súdu prvého stupňa boli doručené dôvody odvolania obžalovaného U. X. podané prostredníctvom obhajcu. Odvolanie odôvodnil tým, že vyšetrovanie v jeho trestnej veci ako aj dokazovanie na hlavnom pojednávaní bezprostredne súviselo s trestným stíhaním už odsúdeného JUDr. F., ktorý vo svojom stíhaní bol obvinený za dieľčie, pokračujúce skutky prijímania úplatku. Obvinený JUDr. F. vo svojom trestnom stíhaní v pozícii verejného činiteľa nemal veľa možností na svoju obhajobu, nakoľko pri akomkoľvek zapieraní trestnej činnosti by nemal splnené formálne podmienky pre uzatváranie dohody s prokurátorom a hrozilo mu uloženie nepodmienečného trestu. Z tohto dôvodu sa priznal ku všetkým skutkom vrátane toho, ktorý je predmetom trestného stíhania obžalovaného U. X.. Orgány činné v trestnom konaní sa nezaoberali bližšie pri jednotlivých skutkoch základnými znakmi skutkových podstat a to najmä obligatórnym znakom - zavinením. Obžalovaný U. X. poukazuje na podstatu svojej obrany a to, že vzťah jeho ako páchatela a svedka JUDr. F., ktorý bol viac ako priateľský, bol natoľko ústretový, že si navzájom poskytovali služby nezištne a bezodkladne. Nemusel JUDr. F. poskytovať žiadny úplatok ani inú materiálnu výhodu vo vzťahu k prihlasovaniu, resp. odhlasovaniu motorových vozidiel. Na základe telefonickej dohody mu JUDr. F. vopred povedal, koľko bude platiť na dopravnom inšpektoráte a následne na to už neriešil, či je to v súlade so správnymi poplatkami alebo nie. Nikdy ho nenapadlo, že by priateľovi poskytoval úplatok. Z hľadiska subjektívnej stránky trestného činu z pohľadu poskytovateľa úplatku sa nesmie posudzovať pokračujúca trestná činnosť páchatela, ktorý úplatok prijíma paušálne. Je potrebné jednoznačne preukázať, že z hľadiska úmyslu konal poskytovateľ s vedomím, že poskytuje úplatok v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu. V danom prípade je obžalovaný presvedčený, že poskytoval správny poplatok a z uvedeného dôvodu má za to, že skutok nie je trestným činom. Obžalovaný U. X. v dôvodoch odvolania navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil vo výroku o vine a treste podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. e/ Tr. por. a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci bez ďalšieho dokazovania rozhodol podľa § 285 písm. b/ Tr. por.

Príslušný prokurátor sa k písomným dôvodom odvolania obžalovaného U. X. nevyjadril.

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom obhajca obžalovaného predniesol v rámci konečného návrhu odvolacie dôvody zhodne, ako sú uvedené v písomnom odvolaní. Poukázal na to, že z pohľadu hodnotenia dôkazov je potrebné rozdielne vnímať trestnú vec JUDr. F. a obžalovaného U. X.. JUDr. F. sa priznal pod ťarchou hrozby nepodmienečného trestu, a preto pristúpil aj k dohode o vine a treste. Vzťah obžalovaného k JUDr. F. bol priateľský, recipročne si poskytovali služby, napríklad opravu vozidiel. Obžalovaný poskytoval správne poplatky a neriešil ich výšku. Stalo sa, že JUDr. F. mu peniaze

potom vracal. Obhajca obžalovaného položil otázku, že pôvodne trestným rozkazom bol obžalovanému uložený peňažný trest asi v polovici teraz uloženej sumy, teda či sa zvýšila od podania odporu k rozhodnutiu súdu prvého stupňa závažnosť skutku.

Prokurátor v konečnom návrhu uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o vinu, považuje za zákonný a správny, pretože súd sa vyrovnal so všetkými skutočnosťami, ktoré považoval za dôležité. Pokiaľ ide o trest, súhlasí s vyjadrením obhajcu obžalovaného a síce, že výška uloženého trestu je v súčasne napadnutom rozsudku neprimerane vysoká, pričom rozhodnutie v tejto časti ponecháva na úvahu súdu.

Obžalovaný U. X. v konečnom návrhu uviedol, že s JUDr. F. boli dokonca rodinní priatelia, vzájomne sa rodiny navštevovali a nikdy by nepodplácal priateľa, cíti sa nevinný. Principiálne sa odvolal a je pravdou, že pôvodne mu vyšetrovateľ navrhoval peňažný trest vo výmere 300 €.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, predtým ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b/ Tr. por., obsah odvolania spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečin podplácania podľa § 331 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu tak, ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávanom na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Obžalovaný odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde. Vina obžalovaného musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založenom na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, precíznym a erudovaným spôsobom vyhodnotil trestné konanie, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. Napriek tomu poukazuje odvolací súd na nasledovné časti odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku :

„Súd mal za preukázaný vzťah - súvislosť medzi úplatkom a činnosťou, ktorá patrí do obstarávania vecí všeobecného záujmu, pričom za úplatok považoval neoprávnenú výhodu spočívajúcu v priamom majetkovom prospechu, ktorý obžalovaný poskytol policajtovi mjr. JUDr. F. ako podplatenej osobe. V danom prípade úplatok bol vyjadrený poskytnutím neoprávnenej výhody spočívajúcej v priamom majetkovom prospechu v sume najmenej 54,-€. Súd ponuku peňazí v sume presahujúcej niekoľkonásobok minimálnej hodinovej mzdy odpracovanej zamestnancom v roku 2012 (nariadenie vlády SR č. 343/2011 Z. z.) rozhodne nepovažoval za celkom bezvýznamnú, majúc pritom na zreteli, že v oblasti výkonu štátnej moci a správy nemožno tolerovať žiadne úplatky, a to ani nepatrnej hodnoty“ (str. č. 10).

Súd potom, keď jednoznačne dospel k záveru, že obžalovaný poskytol policajtovi F. sumu najmenej 120 eur, sa zaoberal otázkou, či si obžalovaný mohol byť vedomý toho, že tým ponúka policajtovi neoprávnenú výhodu vo forme majetkového prospechu za tým účelom, aby bolo vyhovené jeho požiadavke. Je logikou veci dané, že táto suma peňazí bola účtovne nespracovateľná a nepoužiteľná v prospech štátneho rozpočtu. Vezmúc do úvahy osobnosť obžalovaného a jeho vzdelanostnú úroveň, súd dospel k záveru, že obžalovaný týmto konaním bez akýchkoľvek pochybností sledoval zámer, aby policajt F. v procese plnenia svojich služobných úloh, na neoprávnený prospech E. a F. za predmetnú sumu, konal v rozpore s povinnosťami danými mu zákonom č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a zákonom č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch. Obžalovaný čin spáchal voči verejnému činiteľovi a podľa záveru súdu tak konal v priamom, vopred uváženom úmysle, vyjadrenom v ustanovení § 15 písm. a/ Trestného zákona. Obžalovaný vedený pohnútkou dosiahnuť výhodu spočívajúcu v prednostnom zaevidovaní vyššie uvedených skutočností bez osobnej účasti osôb, ktorí s ním boli v osobnom a pracovnom vzťahu, chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem chránený týmto zákonom, t. j. v konkrétnom prípade záujem spoločnosti na riadnej činnosti príslušníkov polície pri plnení ich úloh podľa vyššie uvedených zákonov. Konal s motívom dosiahnuť nezákonnú výhodu na úkor riadneho plnenia základných úloh zo strany príslušníkov polície.“ (strana č. 11, 12).

Z uvedených dôvodov súdu prvého stupňa jasne vyplýva spôsob, akým sa súd prvého stupňa vysporiadal aj s otázkou zavinenia v prípade obžalovaného U. X. súd, pričom odvolací súd závery súdu prvého stupňa vo veci zavinenia na strane páchatel'a si v plnom rozsahu osvojil a nemá zákonný dôvod na zmenu týchto záverov.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t. j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si aj odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje. Do práva na spravodlivý

proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. V tejto časti odvolací súd uzatvára, že v rozhodnutí súdu prvého stupňa o vine obžalovaného U. X. nezistil pochybenia, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o vine.

Odvolací súd na základe odvolania obžalovaného U. X. preskúmal aj výrok o treste a zistil, že tento nezodpovedá stavu veci a zákonu a je neprimerane prísny. Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatelmi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti, pričom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni aj v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňať. Záver súdov o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a prit'azujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a (retribúcia).

Podľa § 34 ods. 2, ods. 3, ods. 4 Tr. zák. páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prit'azujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho prevýchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Súd prvého stupňa z dôkazov, ktoré vykonal a na ktoré aj odvolací súd poukazuje, si vytvoril dostatočný skutkový podklad pre záver o tom, že v prípade obžalovaného U. X. bude účel trestu naplnený uložením peňažného trestu. Správne teda súd prvého stupňa uložil obžalovaného U. X. peňažný trest. Podľa názoru odvolacieho súdu jeho výška bola ale neprimeraná, a preto postupom podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o treste a na podklade §

322 ods. 3 Tr. por. rozhodol odvolací súd sám vo výroku o treste takým spôsobom, že obžalovanému U. X. podľa § 333 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák. uložil peňažný trest vo výmere 400 € a podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody 1 mesiac.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutému výroku rozsudku obžalovaným, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.